

У Новоме Саду 10. марта 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalsger Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Хвала. . . .

Сад Србији можеш рећи:

„На своје си ноге стала.“

То је истом услов срећи —

И на томе богу хвала!

Што ју није слутња стигла

У мутници, у вртлогу,

Црна слутња — (близу ј' била) —

Сад се губи — хвала богу!

Што ј' поштеном српском раду

Ум и рука предрхтала,

Па се снага враћа наду —

Е, на томе богу хвала!

Што сад може, без тешкоће,

Србин наћи своју слогу

(Барем може, — ако хоће)

Е, на томе хвала богу!

Н' ако ј' у том, у расплету,

И сам ђаво „им'о ролу“,

— Припомогав нехотице,

Онда хвала — и ђаволу!

С.

Ово—оно.

Зора и пролеће имају међу собом нешто сродно; и једно и друго почиње се са кукуреком, зора: са петловим кукуреком а пролеће са: цветом кукуреком; а често дижу и куку- и лелерек мрачњаци и зимњаци, који би волели да други народи вечито разбијају свој нос лутајући по мраку или да им се смрзне нос цвокоћући на зими. Али

природа се не да од њих збунити, она допушта сваком да буде члан пролећа и да се упише у „Зору.“ То се само забрањује српским ђацима из Босне, који се у Бечу уче. Тима је ђацима речено: или се маните стипендије или се маните „Зоре“ — дајем вам времена три дана да се промислите. Али тим ђацима није требало промишљања, они одговорише: Ми волемо гладовати телом, него духом, волемо постити трбухом него свешћу српском, волемо да нам крче прева, него да се у наше редове прокрчује пут нехату и немару према српском братимству — ми остајемо у „Зори.“ И они остадоше у „Зори,“ у цепу државне благајнице.

Од оваких сивова може се народ надати сваком берићету, — јер, знате, без карактера нема ни једном народу среће ни благослова. Али ја сад премишљам, како ће ти врли младићи живити у Бечу, — јер то је понајвише пука сиротиња. Оно, истина може се провести дан и о комаду хлеба и о чаши млека, и о једној кобасици, али како ће онај који ни тога нема; па онда више је дана него кобасица. Па онда гладовање има своје границе, које се тешко прелазе. Но срећа је што те границе нису ограђене хинеским видом од добротности српских родољуба. На тој сувој граници не чува стража, да нико не сме унети преостатке свога изобиља. Преко те границе лако се могу дотичати и шунке и сланине и ђуркови и прасици, а може прелетити преко ње и која петица и десетица, може се докотрљати и који дукат. А то би наше соколе још већма осоколило, а патницима за српско начело ми не би могли само пред подне зажелити: *Добар апетит!* него би им по подне могли рећи и: *На здравље!*

Ето то ја премишљам.

А сад ћу на завршетку, ради разноврсности, пружити и вама неколико тема на размишљање:

1.) Кад се српски посланици у Загребу у свој клуб позивају латиницом, да ли ће се онда Србовање у Васе Ђурђевића атомити — ил се већ зато мило?

2.) Кад Мориц Паја у сабору спава, треба ли бар његови бирачи да буду будни?

3.) Шта би вредила уставност у Србији, да је Ристић послушао савет, да радикалну већину силом државне власти коригира? Не би ли та правда била тако исто саката, као н. пр. она при последњим изборима у Белој Цркви?

4.) Ако је истина: да већи део народа у Србији и не зна шта је то радикализам, — били се писац те реченице могао заклети, да баш сваки сељак у Србији зна, шта је либерализам?

5.) Да ли би добро било, кад већ либералци и радикалци у Србији налазе свој *modus vivendi*; да се ми томе само радујемо, и ако томе не можемо помоћи да и не одмажемо?

И т. д. — и т. д.

П у с л и ц е.

○. Сад како човек да се нада европском миру, кад се у Пешти у самој саборници већ ведбају у пуцању!

⊖. Сад би се Абердар могао опет латити свога песничког пера, па да напише и „последњи јек“.

§. Г. Рохонци добро згађа у ноге, али његов барут канда ће највећма засмрдети у Тисином носу.

△. Београдски дописник „Neue Fr. Presse“ зна да прича и о ономе, што нико други на свету не зна. Он н. пр. зна, да Илка Марковићка није била родом из Угарске, већ да је била Црногорка. (Како би то некима лепо било, да се ово те лажи сада завади Србија и Црна Гора).

⊕. Сад ће без сумње у Србији бити дружевност дружевнија, сигурност сигурнија, безбедност безбеднија, а и пошта поштенија.

⦿. Ми поштујемо у новој српској влади начело штедње. — У то се начело узда и г. Мита Ракић (иначе зло).

○ ○. Пера Тодоровић у својим „Малим Новинама“ назива Београђане кукавицама, лицемерима што сад купују слику краљице Наталије, — што је нису куповали онда, кад је нико није смео продавати. Но Београђани ипак за то неће се учити јунаштву и карактеру од г. Пера Тодоровића.

ШОДЛИСТАК.

Решио сам загонетку.

(Свршетак.)

Две године дана похађао сам без прекида седам ћери господара Н.— Од отих посета нисам се до душе, угојио, ал ни оне нису омршавиле. Никад ме у тој кући нису позвали или задржали на ручак или на вечеру; кад сам им, понекад, пред вече дошао, више пута би ме окадиле заоставштине мириса од неког „душпајза“, који је од подне у скривеној церемонији на жртву принашан и још се од њега као неки тамјан кроз посетну собу, (трпезарио) провлачио, то и одсева на четрнаест обрашћиха домаћинских ћерака, који изгледаху награђена и задовољена глад, потсећаху ме да се овде ипак данас нешто јело, — иначе био сам врло наклон да верујем, да у овој кући нико нема желуца.

И заиста помишљао сам кашто, да ова поштована породница не једе на уста; долавило ми на ум, можда је њима милостива природа дала какве друге „увлачителне“ и „усисателне“ органе. Древећа примају у себе храну кроз листове, цвеће увлачи у себе храну и кроз своје прашне кончиће, — па можда је код ових људи тако нешто, у њих можда улази храна на ситне порове њихове

коже, или можда обрвама, или ушима; ко би докучио све разне ћуди неисцрпиве мајке природе. А они се можда тих својих необичних особина стиде, па се за то скривају, да их нико не види кад се на свој начин питају. Тако сам помишљао не једаред,

Једнога дана, а било вам је то 18. године, 15-ог децембра, дођох ја као обично пред дванајет сати у подне у ту кућу. Обично сам ту остајао све док се не појаве предходни знаци да је доба, „заситителној“ операцији и да сам ја сад излишан, а ти знаци беху: општа узрујаност гледања на сат, меко шапутање једно другоме на ухо и т. д. и т. д. — Али данас тога не опазих ни најмање. Нека необична приврженост према мени избијала је из породице, никад ми се нису тако пријазни показивали; седам ћерчица пливале су око мене као седам шаранчића око трошице хлеба. Госпођа мајка трептала је очицама као гуштер, кад му ко на реп стане, а господар домаћин био је тако незакончан, као нека решена шарада:

Мене обузме неко тугаљиво, непријатно сећање; почех слутити да ми се нешто необично спрема; хитно зграбих свој шешир и клањајући се изустих ону убичајену и за њих увек утешителну формулу:

„Ви хоћете да ручате. Ја се препоручујем.“ — Али, ох преблаг боже! Шта се сад догодило. Нешто печувано, „невозможно“, — „невозможно“, али ипак се догоди-

Ђира. Верујеш ли ти да је Авђелић, док је био жив, знао тако сигурно лечити од лудила и манитости.

Спира. Е, мој Ђиро, да је он знао лечити од тога, не би његов присни животописац писао данас тако луде подлистке у „Нашем Добу“.

Gruss aus Sarajevo!

Већ смо више пута добијали из Босне писма, где и на писму и на куверту споља стоје лепо ишарана слова: Gruss aus Sarajevo.

То је неки кривоноси културтрегер у Босну донео, и ако он има права да то продаје, нико нема нужде да ко купује.

Из Париза, из Лондона, из Берлина, из Дебрецина још никад нисмо добили писмо, са штампаним српским поздравом.

Може ко о властима у Босни говорити што год хоће, ал да има те силе, која ће кога приморати да за своја приватна писма купује артију, којом се Ђушка српска свест и образ сваког Босанца, то нас нико веће уверити.

Ово изгледа да је ситница, али из таквих ситница састављају се крупнице. Ово се зове бити добровољац у чети немштине, ово је најкраћи пут да сами ширимо пут немачком језику на штету нашег мајчиног језика.

Зар се не може наћи Србин трговац, па да набави артију и куверте са лепим српским натписом:

ло. Господар домаћин приступи к мени и рече: „А би ли вам повољно било да данас код нас останете да с нама ручате?“ — Ја се окаменио. Да ли сам добро чуо? „Ручати?“ код њих ручати?“ „С њима ручати?“

Е, томе, мора бити да има каква ванредна узрока!

Још нисам могао, од чуда, да к себи дођем и да што проговорим. Домаћица зашину руком, баш као оно рибар кад баца мрежу да улови рибу. Па да, да, будите данас наш гост!“ — Не сећам се добро, али чини ми се да сам тръо очи, нос, уши, не знајући да ли ја то све сањам или је збиља на јави. И седам ћерчица стадоше у колу око мене, и из седам грла, у један мах, као кад би се на седам пивских боца залупачи наједаред истиснули, зачују невероватне речи: Тако, тако, то је лепо; остаћете код нас на ручку!“

А уз то ми почеше отимати из руку шешир, штап и рукавице. Надмоћном силом присилише ме на предају. Није сумње, за цело да има врло важна узрока томе војном маневру. Ту лежи закопана нека дубока тајна. То је нека дубока тајна. То је нека страшна загонетка, — али ја ту тајну морам прокљувити, ја ту загонетку морам решити, па ма ме главе стало.

Село се за трпезу, ручало се, јело се са најпохваледостојнијим прилежанијем и истрајношћу. Сви чланови часне породице јели су на сасвим обичан и редован на-

„ПОЗДРАВ ИЗ БОСНЕ“, а ту да купују и употребљују сви Босанци, па да буде користи и томе српском трговцу и српском језику!

Надамо се да од сада већемо добити ни једно писмо, са натписом:

„Gruss aus Sarajevo!“

Уредништво „Стармалог.“

Силан новац.

Кад сам јуче платио прву рату мога годишњег пореза, састанем се са мојим пријатељем Глишом, па седнемо да се мало разговарамо. О чему ћемо, већ баш о оном што нас највећма сврби.

Ја. О брате, силан је то новац, што се у Аустроугарској покупи у име пореза. Па куд оде то небројено благо?! — као да га мутне реке однесу.

Он. Ха ха ха! Не знам носе ли га мутне реке, ал нешто је налик на реке. Код нас у Угарској ручује финансијом

Тиса, — а тамо у Аустрији Дунајевски Даклем nomina et omina.

Мени баш није било до шале, ал морао сам се насмејати на ту примедбу. Смејање није шткодљиво; јер кад се човек смеје, онда не плаче.

Пелен-дека.

Мисли једног бадав-ације.

×. Оно истина, ја јесам слободоуман човек, ал ја би ипак слободу штампе мало поткресао, — т. ј. у толико: да од сада више не сме бити штампарских погрешака.

чин, — не опазих никакве абнормалности. Госпођице ћерке, дабогме, јеле су свако јело по трипут (можда само за то да мени густирају и да ми отворе апетит); прво су га прогутавале очима, па онда као да су га и носом увлачиле и тек онда грабише савлађиваше га устима, ова трећа процедура ишла је тако брзо, као неко утркивање. Ручак се свршио. Све је било у своме реду; били смо добре воље, ћертали смо, али ја се још нисам примакао тајни, за што сам ја управо данас њихов гост био.

Са великим ганућем и признателношћу опростим се са мојим (иначе нечастивим) почаститељима, — а они беху према мени најљубазнији све до краја.

Изићем из трпезарије, кујући планове, како да ту тајну разбистрим.

У предсобљу додаде ми собарица мој огртач.

Тај тренутак увек је био по мене један од најинтересантнијих у овој кући. Собарица је била врло леђушката за чудо умиљато створење, и нико ми није знао огртач огрнути тако вешто, лако и према ветру. Она је била према мени пријатељски расположена, јер при поласку увек сам јој или само руку стиснуо, или сам још по неколико пара стиснуо у руку, — ово друго капда је остављало дубљи утисак у њеној души. Из благодарности она ми је по каткад дошпанула на брзу руку ову или ону домаћу тајницу, коју ја баш нисам морао знати, нити сам

×. Опело — та реч има најзначајнија смисла онда, кад мужу умре жена, коју је волео, и која се звала Пела.

×. Ако желиш ког човека да познаш скроз и скроз, треба с њиме да живиш бар три стотине година; па онда се још можеш преварити.

×. Сад више у српским манастирима нема калуђерица; — али још има калуђер лица.

×. Више пута реч: „солга“ (скраћено од солтабиро) не значи ништа друго, него је поремећена „слога“.

×. Немати, — тај глагол није ничија мати; јер ето и сам признаје да је не-мати.

×. Врло је леп обичај, што песници своја дела не смеђу ником посветити, док најпре од њега не добију допуштење. Иначе би се често догађало, да то не буде посвета, него: *освета*.

×. Тешко је познати шмокљана, до год уме паметно да ћути.

Св. Синод и Радић.

Ја сам се као мало и чудно кад сам чуо, да је св. синод примио Радића поново под своје окриље; и дао му богати манастир Крушедол.

То је решио глас, који је рекао:
„Е па ваљда ће се поправити.“

Је за то питао. Данаске се моја кочоперна и враголаста собарица нешто необично смешкала, — на устима као да су се неке, али још неивговорене речи лепршале. Као да нешто зна, што би требало да дознам и ја.

Аха! ту смо, — приближујемо се.

И ја јој данас још већма стискох руку, и још већи новац стискох јој у руку.

И ту моју дарежљивост она је у пуној мери наградила.

„А знате ли ви, господине Станчићу“, рече она, „знатели за што су вас данас на ручак задржали?“

„Ох голубице моја, велику ћете ми услугу указати, ако ме у томе питању потпуно обавестите“ — рекох ја.

„Е па казаћу вам. Стара госпођа стрина добила је грчеве, па је морала у кревету остати и није могла доћи да за столом руча. А моја је господствина врло сујеверна; без стрине морали би њих тринаест за столом седети, — а то би, по њиховом мишљењу навукло велику несрећу, неко би ове године умрло. Да се томе доскочи, ви сте морали бити четрнаести. — Ето сад знате; ал немојте мо одати.“
(По немачком.)

— Али ако се не поправи!?

— Ако се не поправи, онда ће изгубити Крушедол, па ће бити каштиган — са добитком какве дијецезе.

К о к и ц е.

I.

„Стармалом“.

Треба збиље, — но добра ј' и шала
Ал да од ње не заболи глава.

Ој „Стармали“, од твоје нам шале
Неће ниче заболети главе
(Ако нису буновне и гњиле,
Ако нису већ болесве биле).

II.

Из мог села.

Пуно коло младих девојака
Ситно свира стари гајдаш Рога,
А ја гледим, мог'о б' и да с' једим,
Јера момка нема ни једнога.

Где су момци, ако бога знате?
— У биртији, у најбољем хуку
Вино вуку. — Па докле ће тако?
— Е па дотле, док се не потуку.

III.

Опет из мог села.

Село иде стрмопадним журом.
Сељани се гложе и ивате.
Учитељ нам умрло од глади;
— Камо попе, ако бога знате?

Кажу: попа све чита и пише,
За придику велику се спрема.
То ја слушам две године дана
— Ал придику још никако нема.

Хоће попа да придику склопи,
Кад се штампа, да се види снага.
Док он дође до класицитета,
Донде село оде до сто врага.

IV.

Опет из мог села.

У мом селу, — ал немојте
За име му питат' дуго —
Знам како се до сад звало,
А сад му је име друго, —

У мом селу Чивут Иса,
Дошао је празних шака;
А сад има четир куће,
(Ракија му здраво јака).

Чивут Иса, он се куне
Да поштено, *право* живи.
Јест', он *право* иде к цели, —
И ја велим ми смо *криви*.

V.

Наш нотарош.

Наш нотарош, Србин
— Он још вели да је —
Ал на Светог Саву
Кућу нам продаје.

Кад му Србин дође
Рад ствари поштене
Он кнезу замуња:
Ефе мег а фене!

Велика му ћерка
Зове се *Беланка*,
А најмлађа деца:
Геза и Аранка.

Једанпут у пићу,
Рече: „Мени ј' жао.
Ал да друкче радим,
Одавна би пао.“

(Од пет кокица није ни пуна шака. Али ако доспем
досућу.)

М. Б.

Речник

исправљен у логичном смислу.

- Басамаци. Кад наш нотарош Пишта, који не може рећи *p*, грди Србе.
- Велики петак. Бугер и крајцара.
- Германија (т. ј. бивша) Крушедол и Даљ.
- Кокошка (Ко-кошка?). Жена с мужем.
- Крајцара. Цар, који је на самрти.
- Лакомислен. Ђак који лако мисли и схвата.
- Фрише-фире. Нова четврт.
- Персида. Сида вешерка.
- Пикантан. Који пије из Канте,
- Посластичар. Човек, који има посла са тигама.
- Прегача. Пре гаће, а сад кецеља.
- Ратар, Човек, који многе „рате“ или ратове плаћа.
- Смоквар. Човек, коме се смок квари.
- Шаргарепа. Шарга с дугим репом.

Из белешака † Ч. Ђ.

О удовицама.

Удовица млада
Треба да се нада.

Удовица средовечна
Може, може бити срећна.
Удовица стара —
Мора имат' пара.

Чича Гаја и доктор Н.

Чича Гаја. Даклем ви баш иштете да вам платим што сте лечили моју покојну жену. — Кажите ви мени, јесте ли ви њу *излечили*?

Доктор. Нисам.

Чича Гаја. Даклем ваљда сте је ви отпремили на онај свет!?

Доктор. Ни то нисам.

Чича Гаја. Е па онда за што да вам платим!!

Март-Априлско време.

Кад у Марту ил' Априлу,
време часом крене,
Па најлепши летњи дан нам,
у зимњи се смéне;
Тад се каже, да у њему,
постојанства није,
и да ништа већма није
непостојаније . . . .

Али гле'те, има нешто,
што га у том бије,
што му чини у мéнама,
„конкуренције“ . . . . .
А то вам је љубав врела,
неких лепих жена,
јер је у њих сваког часа
Март-Априлска мéна!

Др. Казбулбуц.

Све брже и брже.

Чивутин Јонат журио се у Б. да не пропусти неку масну лицитацију, или, што-по кажу „дражбу“ (јер Чивутима је то најбрже.) Дошао је на два коња до села М. и ту је требало да коње промени, у место уморених да нађе одморне.

Њему су ови крајеви непознати, јер пре никад није туда путовао (а ни сад га нико није био жељан, могао је и код куће остати.)

„Колико има до Б.?“ Запита он гостионичара,
„Можете стићи за три сата; али морате узети три коња, јер пут није баш најбољи“.

„А били ја могао стићи за два сата?“

„Могли би, — ако узмете четири коња.“

„А би ли могао стићи за један сат.“

„Е, шта не би могло бити.“

На шест добрих коња, па најбржим касом стигли би и за један сат.“

Чивутин се замисли, па ће рећи; „Знаете шта!? Ја ћу да платим што је право, али упрегните ми осам коња, — па да не морам ни седати у кола, већ нека се таки почне лицитација.“

Циганске досетке и лагарије.

Прибрао их Ђ. Л—ћ.

VI. КОЛО.

Ништа не може бити без њега.

Осуде Циганина на вешала. А он им се молио и молио, да га бар не носе на губилиште на колима и уз уобичајену пратњу, да га неби гледао свет као неко чудо и, можда и урекао — већ да му допусте да он сам пешкџ изиде до вешала.

Поред потребне опрезности испунише му молбу

Цига је ишао према вешалима прилично лагано, камо се згрђао силан свет у мађим или већим гомилама, али с много већом журбом него што се Цига отимао.

Једној гомили, што је баш поред њега јурила, рече Цига :

— Не морите само у лудо те ваше ноге, та и онако се не ће тамо ништа без мене свршити.

Ко је бољи ?

Била забава у једном господском дому, и газда дома тога нареди Цигане, да му на забави свирају. Но једна швапска банда предвари их, и кад су Цигани дошли, ова је банда већ у велико свирала.

— Доцкан сте дошли, рече им домаћин, а и иначе, ови су овде мало другачији детићи него ви.

Погаси ти само свеће — рече матори бегеш — па да видимо ко је бољи ?

(Швабе свирају из нота, а Цигани умеју и у помрчини, јер на памет свирају.

Циганин украо шиљеже.

Духао је оштар јесењи ветар, што га Цигани баш ни мало не воле. Један Цига оде неком газди, и замоли од њега свежањ сламе, да може прسترти себи постељу.

— Ено ти камара, па узми колико ти треба — рече му газда.

Око камаре „случајно“ су пасла шиљежад, и Цига је једно „случајно“ ухватио и стрпао у свежањ. Радујући се ненаданој гозби и слави, звиждукајући је носио плен свој; но случајно је висио реп шиљегов из сламе, и то ода цигину радњу.

Одмах пријаве газди цигину крађу, који сутра дан рано дозове Цигу себи, и гневно се предере на њега :

— Како си смео да украдеш шиљеже ?

Цига је видео да ту лаж не помаже, већ почешав своју закрмчену главу и показав са свим невино лице, рече :

— Враг ће га знати, како се умешало у сламу.

Но газда се није задовољио с оваким одговором, него оштро рече Циги :

— Одмах да си легао на ову клупу, па да те научим како се краду шиљежад.

— Понизно ти захваљујем милостиви господине, јер сам баш мало пре устао, па још нисам сањив — рече безакони Цига, који не „восхотје разумјети“ реч газдину.

Тврдица.

Добио Цига за неку радњу чутуру врло дсброг вина, па баш у том добије и госта, али му је жао било, да своје кусно пиће подели с њиме на раван део. Но да се не би

показао баш са свим негостољубив, ипак је понудио госта, рекав му :

— Дед, напиј, али од овога вина не може се много пити.

— А зашто да се не би могло ? — запита гост.

— Јер ја не дам — одговори домаћин.

А смете ли ви фрџафуље овако ?

Зидали у једном селу тороњ, па и Циганин радио при зидању у надницу. Цигу су наговарали, да се и он попне горе на скелу, али он ни пошто није смео, Са лђзила (скеле) све су погрдњија и погрдњија исмевања стизала Циги, и врло често му је стизало горе питање :

— Но, Циге је ли да си несмелица — препелица ?

Једном се већ досадило Циги толико пецкање и заједане, те прикупи сву своју жалосну смелост и снагу, и оде горе на скелу. Но кад стиже тамо а под њиме се по-ремети једна даска, и он пропаде кроз скелу, па — љоскац на земљу. Но било како му драго, тек доста да му није ништа фалило.

Кад је Циге од првог страха дошао мало себи, а он ти погледа охоло на скелу, и — као да је он баш хтео да тако пропадне кроз њу, још охолије „возгласи“ :

— А смете ли ви фрџафуље овако ? ! —

Како треба да живе муж и жена.

Неки Цига не само да је често, него поред тога и здраво је испрашивао своју жену, што је овој већ једном догрдило, те сва модра од масница оде попу на тужбу.

Поп да дозвати немилостивог мужа, и за тим му рече како је гадан, и како немио Богу таки живот у породици, где се непрестано свађају. А после тога му опширно и најлепшим бојама цртао миран породичан живот у слози и љубаву, који је драг и Богу и људима.

Цига је великом пажњом слушао ову пошину придику па ће се један пут — али као да је он био нападнут и бијен — окренути својој жени и речи јој :

— Па зар ја не говорим већ одавно, да ми треба тако да живимо и да се слажемо, као што нам господин попа важе ! —

Тражи нешто на небу.

Ноћ је била здраво ведро,

Месец, звезде сјале су,

А у соби, покрај стола

Седила је баба Јевра

Са увуком својим Шацом.

Баба Јевра листала је

Зборник стари са сликама ;

Слике беху сами свеци

(У зборнику шта ћеш друго !)

Гледала је баба свеце,

А и Шаца гледао их.

Запитаће мали Шаца,

Кад опази нешто ново,

Запита ће, радознао :

„Је ли, бако, ко је ово ?“

— „То је чедо, свети Петар“.

„А на што му ови кључи ?“

— „Ју дијете, како питаш!
То су кључи од небеса“.

Баба Јевра седи мирно,
Прелистава зборник стари
А Шаца се одмакнуо,
Па кроз прозор у ноћ гледи.
Горе гледи, дуго гледи,
Гледи небо, десно, лево,
Баш као да нешто тражи
Тамо горе у висини.

То опази баба Јевра
Па упита свог унука:
„А шта гледаш тако дуго
Тамо горе, чедо моје?“

А Шаца јој одговара,
Ка-но дете безазлено,
У светога Петра, бако,
Видех кључе од небеса,
Па сад тражим, ал бадава,
Још не видим где је брава!“

Нек се чује и мој глас!

Могу сто доктора доказивати, што им год драго, — ал ја остајем при томе, да је најздравији дуван к а в а л а р е ф у з о ; — баш за ото, што га нико не може пушити. И да је остала стара, увиђавна влада, ја би, верујте, за тај дуван добио још и какав велики орден.

Раша.

Поп Јова у манастиру.

Наш поп Јова није човек учен,
али има природнога дара
тај би знао и с' министром самим,
без по бриге да се разговара.

Дошао је у манастир једном,
где је било калуђера доста,
а ови су увек били вољни,
да прочасте вако мила госта.

Но при ручку, где се добро јело,
а сигурно још и боље пило,
игуману, шаливчини старој,
шалити се опет просладило.

Па све кости што су на тањиру,
заостале од печења масна,
крадом меће на поп Јовин тањир,
(начини се гомилица красна.)

Па ће онда подсмешљиво рећи:
„море, оче, ти си боме гладан;!
та гле, код нас ни кошчице нема,
а колико ти поједе јадан“!!

Попа Јова погледа тањире,
па ће онда озбиљјејше рећи:

„Да сам гладан; врло гладан био,
то вам збиља нећу опорећи.

Али бар сам, ево ми сведока,
само месо трошио без шале,
али кости оставих на страну,
не поједох баш ни једне мале.

Сад те питам, домаћине драги,
(а питању овоме опрости)
како с' зову животиње оне,
које једу и месо и кости.

Др. Казбулбуц.

У судници.

Председник суда почне кривца испитивати.
— Извините г. председниче — рече кривац — ја улажем протест против судија.
— Ваљда против једног?
— Не господине, против њих више.
— Зашто?
— Јер су моји лични непријатељи.
— Како?
— Један пут су ме већ осудили.

Исповест.

Сељак (почиње исповедати се). Жену сам често тукао...
Свештеник (срдито) нећу добре стране да ми ређаш, већ рђаве.

У варошкој кући.

— Могул говорити са г. капетаном?
— Одма молим. Сад баш има посла са једним великим обешењаком, после долазите, ви на ред.

Ја кажем, да старост треба поштовати и то понајвише онда, кад је у бурету или у боци

—широкобилац—

„Честитам вам сретан порођај ваше госпође сестре,“ рече неки шаливчина своме пријатељу; „шта је, мушко или женско?“ — „Гледајте.“ одговори овај, „та ја и не знам, да л' сам ујак или ујна постао.“

М у ж : (куца на вратима)

Ж е н а : Ко је ?

М у ж : Но па кога очекиваш још тако доцкан ?

ПРОКЛАМАЦИЈА НА НАРОД.

ОВАЈ ЧАС ИЗВАЂЕНЕ СУ
ИЗ ШТАМПАРСКЕ ФУРУНЕ

И ЈОШ СУ СА СВИМ ВРУЂЕ

ВЕСЕЛЕ ПРИПОВЕТКЕ

ОД АБУКАЗЕМА.

Са овим комадима, намазаним хумористичним путером: Реч две унапред. — Млада удовица. Хумористична приповетка. Сретна забуна. Весела приповетка, ал пуна туге и жалости. — Страшна освета. Истинита приповетка, ал пуна које-какве лагарије. — Мајчин младожења. — У потеру! Приповетка пуна бриге и зебње. (Чисто се писац каје, што ју је написао.) — После хиљаду година. — Два бадња дана. — Удесили су. Заљубљена приповетка. — Један по један. Приповетка пуна сватства.

Књига ова је тако написана, да је могу читати и младе девојке и стари калуђери, а да не црвене од стида. *О олигици* нема ни речи, као да је и нема на свету. Тако дакле под „Младом удовицом, хумористичком приповетком“ не разуме се енглеска краљица Викторија и њени хумористични послови у Ирланду; под „Сретном забрном“ не мисли се она забуна Коканова са оних 42.000 фор. под „Страшном осветом“ не разуме се прелазак радикалаца у напредњачко коло; у приповетци „*У шогелу!*“ не прича се ништа о нашим разним касирима и баначким директорима и о њиховом путовању у Америку; у причици „*После хиљаду година*“ не говори се о сазивању нашег народног сабора после хиљаду година; приповетка „*Удесили су*“ није узела за предмет свога причања Бизмарково дописивање са грофом Игњатијем; а под „*Један по један*“ не мисли се падање београдских напредњачких министара са крушке њиховог бонтуовљевог винограда.

Књига је штампана на 8-ни, а има 241 стр. Цена је 75 нов., а ко даде 1 фор. добиће уз књигу још и 25 новчића у готовом новцу.

Препродавцима дајемо убичајени рабат, да не газе забадава блато.

У Новом Саду 1. марта 1889.

СРПСКА БЊИЖАРА
БРАТЕ М. ПОПОВИЋА.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 8. марта

1889. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне; први пут полази 9. (21.) марта.

Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне; први пут полази 9. (21.) марта.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне; први пут полази 9. (21.) марта.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне; први пут 10. (22.) марта.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати после подне; први пут 11. (23.) марта.
У НОВОМ САДУ 2. октобра 1888.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
БЛЕШТАВИ
ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 1—6

Проналазач и творичар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

31—36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Нарудбине прима и одправља госп. Борђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.